

Us a la Pompadour

Fa uns dies celebrà la seva onomàstica el Sr. Alcàcer (D. Alrod). El Sr. Alcàcer, acompanyat del seu diplomàtic Sr. Cuenca, però els honors a les seves amistats durant el dia, que transcorregué en mig d'un particularíssim pànico general.

Cap al final i quan la festa estava més animada, l'orquestrina del Casino feu el vals "Silenci", que fou apropiat per tancar per anar-se'n a dormir i escapar de la crema.

Es molt elogiada en els mitjans més rancus de la nostra bona societat, la posició adoptada per l'organitzador "jove procer" F. del Floral, per a demostrar la seva força de voluntat fins en arribar. Davant d'aquell fet no es veu ni una forja per miracle.

No creiem que tingui imitadors.

L'últimre anglès Teacher Pesant Esq. va reunir alguns exemplars de les forces vives i la colònia anglesa de la contracta en un "tea-party", en ocasió del seu aniversari. El saló de la seva residència del carrer Major flueja una pisseria cedida galantment per les autoritats eclesiàstiques. La concurrència va treure el ventre de pena i es rabeja amb la deliciosa llengua Shakespeare. Durant l'acte, el Secretari de la Casa del Poble va pronunciar un eloqüent discurs en anglès en honor de l'anfitrió, i l'assagut D. Pedro de Tàxia va delectar la concurrència amb la lectura d'un frog manté de prosa florida del conegut poeta anglès Pérez de Montalban. El senyor Teacher va agrair a tals, les mos-

La I sessió pública de l'Ordre d'Orde

El passat dia 22 coincidint amb la onomàstica del Secretari de la Casa del Poble, l'Ordre del Desordre convocà la I sessió Pública. Hi assistí tota mena de brivans: patens, nords en camals, gals escaldats, etc. La festa, que revestí gran brillantor originalitat, transcorregué en mig de la divertida angoua general que es respira en les onomàstiques i altres festes organitzades subterràniament per l'Ordre.

El Gran Mestre de l'Ordre, que presidia, adreçà una sentida invocació a Sa Santitat l'Invisible i un mot de relaxació i canel a l'escamada concurrència. Seguidament n'escribí llegí la memòria anyal on, entre altres coses sense importància, es deia que l'Ordre no organitzarà més festes particulars.

Per fi es procedí a la elevació a l'escala de l'Ordre dels següents comparars:

Antoni Cuenca i Gregori Font amb La Fulla de l'Ensiara, primer grau.

Alfred Alcàcer amb La Gallada, grau n'és Germani Forquilla, amb el Reve Sec, grau n' 25, (absents).

El comparar Polordo es elevat al grau immediat superior al del Paraigua, que ja ostentava.

Els nous comparars, amb gran eloqüència, es mostr-

ros de simpals rebudes i manifestà que considerava associats a l'homenatge a D. Mateu Bigotí de la Cera i al Mestre Andova d'Accoi que celebraven justament llurs aniversaris aquells dies.

ABELARD DEL JARDÍ FLORIT.

ron a l'altura de les circumstàncies. Particularment cal destacar els mots pronunciats pel nou confrare Secretari de la Casa del Poble: "No hi ha dubte, ara que juquem amb cartes, viscos, si per aconseguir la finalitat que tots em proposem complim amb nos com assents (parelles abusives a l'ensenyà de l'Ordre) no hi ha dubte que aconseguirem tot allò que em proposem. Nois moltes

La concurrència almorçant l'ortulisme.

gràcies, avui dormire tranquil!"

Per cloure l'acte s'estosaren amb unció els "Goigs a la llor de l'estrenu Cavaller e xiroi Baró Antoni Jaume".

El cronista està admirat que tando idra al fet foyposcuma, encara que també cal tenir en compte que la processó anava per dintre. (Ag. Favos)

N'Enric Forquilla ...

(Ve de la plana 1, col. II)

edifici que hagués podut d'un sol cop la molta i les teranyines. Car el seu silenci, que ara sabem tan eloqüent, era així per a nosaltres: aranya que toisia simpalls i molta que amorosa les nostres aralles.

Senyor per natura, vestit amb una elegància mesurada, sempre us feia l'oferta que venia de procloure una reunió al Casino dels senyors; però quan us miraven els seus ulls, bovis o us somria, o amb el gest subratllava discretament un dels seus i precius mots, llavors componia la significació i l'abat de la seva missió. Perquè Don Enric Forquilla en té una de missió ben delicada: la d'organitzar cerimonials. Així rau la seva flaca i la seva força. Car si n'hi ha que senten la vida com un combat, com un afer, una lómbola o un torni, Don Enric l'entén com una villosa de compliment, en la qual cal no fer-se pesat i acceptar amb el mateix somriure les alencions i les impertinències de l'Amo de la Casa.

"L'ou com balla" avui, una mica sentimental, i opodera de la seva ombra i la llança en una cella d'aquosa Galeria: és així com el seu record vivrà entre nosaltres.

EL PANORAMA ARTISTIC

D'art n'hi ha de dues menes: l'art que belluga i l'art de figurar. De l'art que belluga no ens en ocuparem ací. Nusaltres encara que modestos som toristes.

L'art de figurar com el seu nom indica es l'art de fer figures. Així sembla que ho creu, també, cert personalage que segons diu ell és l'unic que hi entén. I què és una figura? És l'expressió d'un ritme articulat. L'acord proporcionat entre els peus d'una figura i el cap si en té, entre els braços i la boca.

Projecte de la figura que parà el Mestre Modestini.

La temporada de retrats és relativament pobre degut a que, malgrat que als nostres artistes treballen molt la mandra també treballa. El vinticinquè retrat del Secretari de la Casa del Poble, després de serioses vicissituds ha arribat a miller fi de la que era de provoure. L'artista ha sabut copiar tota l'ànima tenobrea del nostre modern Barba Blau.

En les arts menors i bells oficis és on hi ha major activitat. Darrerament s'han vist nous models de capses de ment amb ornats ornamentals representant el celler bra i de trista memòria "casgrejo volador", una verda-

dera preciositat. Felicitem els omics de la victima.

L'escola mariconfiteca està de baixà. Ens rejorim a l'art de copiar amb paciència i mal altiments una fotografia que servei a confeccionar felicitacions i estampets a base de puntets i orilles. Aquesta mena d'art es valora i és estimat pels entesos, per les hores de treball per centímetre quadrat. Les produccions més representatives que hem pogut admirar son els retrats.

Modestament el cronista hi ha dit la seva; perdeneu-le si ha mostrat ignorància: no no pot més que fer us d'un dret el dret d'opinar. Si hem només pogué parlar del què exten no podríem dir mai res!

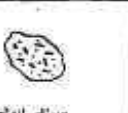

Còpia d'un retrat, que s'extremava al tercer rebobai de la victima. Podem admirar el seu somriure beblis.

SNOB.

El "casgrejo volador"

Detall d'un gra de pols de la somriure.

ELS OUS DE COLOM

- * Amb el mesim estang, el mínim de moviment (R. del ROS)
- * Conxiste a tu matex (Ataraxi SISTACS)
- * Una est-espècie solament pot ésser combatuda amb una altra (ORTEGA Y GASSET)
- * Si clavau unes pisones a terra no arrelaran ni sercés mai una vara de freixa (Rre TEACHER)
- * Entén-me (TATI)

UNA VEGADA ERA UN REI...

L'ANIMETA DEL RUC

per Rosegasoles

Mig Barcelona el coneix. Durant la setmana passa en un lloc de les Rondes; els diumenges a la Rambla de Sta. Mònica, en el seu truc més ample. Alt i gros, mig descomissat, veu abarbitrada, amb somriure i ganes de veure, sempre té la botiga a l'esquena: la taula, un munt de caixes, l'impressionable maleta que ha de portar tot "xarlatà" i nas més, i a començar l'ensarranada de tots aquells "nua" barcelonins "que no es deixen ensarranar mai", però que com a màsques hi cauen, perquè "les gongues, abeu?", sempre s'han d'aprofitar!"

Au! l'he vist començar. Ja estava a l'altre costat, esperant... Ha instal·lat ell; ha instal·lat la parada, sol, a començar a fer gestos: a tancar-se, a mirar enlaira, a apolar-se, a mirar de cantell... A mirar, un miguet s'ha parat a mirar-se'l; més tard, un vell, amb somriure de bonhomia, un altre i un altre; ara és una parella d'endemorats que se dona una mirada de mútua intel·ligència; els dos minuts, patillans; ja hi ha de tot, grans i petits, minyones i soldats, noies i noies, persones amb aires de comerciant i altres amb ganes de passar el temps. Hi ha una autèntica representació de tota la gama de varietats que possegen aquella zona per la Rambla.

El "xarlatà" comença invariablement amb una petita història dels llocs per on ha passat amb el seu bagatge de mentides i quincalla, plomes estillogràfiques, llapis, capilla, rellotges i coberts autèntics de plata, tinta i paper, blocs de notes, fils i agulles de costir, esponges niquelades, pasta dentífrica, sabó i fulles d'afaitar. Aci està el plat fort: tots, absolutament tots els "xarlatans", venen fulles d'afaitar. El nostre heroi també en ven, i d'una marca especial; són aquelles fulles d'afaitar que, mentre us en fan la propaganda, tallen paper, cartó i tot el que es presenta. "Com no han de rasurar la cara?", diu llavors el venedor, i eu, tothom a comprar-ne! Quan arriba l'hora d'afaitar-vos, a més d'endur-se'n el sabó i el pil de la cara, se us emporten la pell: usafeiten en sec.

En aquest dia que jo m'estava a l'altre costat esperant, l'heroi havia fet ja gran raïllana; estava "davant el pinyol" en un hàbit arcaic; unes brotzes per a afaitar que, segons ell, durarien tota una eternitat. Les estava venent, "i no per tres pessetes, ni per deu nels, ni per dues pessetes...", quan una veu d'un graciós d'aquests que mai no marquen en cap moment de la vida ciutadana, diu: "Embustera! El crit ressona per damunt l'aldarull dels vehicles, olele crits del "xarlatà", del murmurí de la gent que es passejava, del parlotjar dels ocellats i del claxon d'un cotxe de luxe. En restà una atmosfera de silenci, d'un goig; tothom es mirà, el "xarlatà" es quedà - suspensament l'ufortiment de l'article - amb la brotza a la mà, i digué:

"Quan jo era petit, a casa teníem un ruc. Jo sempre li donava caps de bestió per a fer-lo creure o per a dir treure'm. El pare no deixava de dir-me: "No li peguis, no veus que quan es morirà, la seva animeta et perseguirà maleïdte? Jo no li'n feia cas, fa molts anys, el ruc es morí; jo ja no m'en recordava d'ell; però, heu sentit aquesta veu? em continua perseguint." I com si res continuà: "Els dirà una eternitat; els la venç, no per tres pessetes, ni per deu nels, ni per dues pessetes..." La gent, però, havia emmudit, ja no somreia, colpida per la senzilla filosofia d'aquell home. Jo m'en vaig anar Rambla avall, pensant: "Tammateix..." Quan havia donat uns passos vaig recordar que jo estava esperant algú... Vaig tornar enrere. Feta tot; jo m'esperaven a mi! No em valgueren espavala. Amb un somriure em digueren que no era puntual. I jo que feia una hora que m'estava allà plantat...!"

de la frugalitat

(ve de la plana 6)

A.- Potser és lasant la taronja? Té, ho provaré, fare com te dius.

(Ara Tales i Apelles estan estirats en llum pelada amb un somriure de bondat a flor de llav.)

A.- Au! he quedat molt calijet!

T.- Jo també, sento que totes les cèlules m'ho agraeixem.

(Silenci) Et una gran cosa viure tammateix!

A.- I tan difícil com resulta; jo ja vint-i-vuit anys que m'hi figo i encara no n'he après.

T.- D'alguna cosa em ha de servir ara la nostra experiència.

A.- Té, cala! S'opi que m'ha repelit la taronja i et dono la botreja de guites d'excel·lent?

T.- Caram, així és un acord, un acord gastronòmic.

Tu acabes de descobrir els acords gastronòmics? Això podria constituir l'objecte d'una nova ciència... La Palablogia.

(Al relleige son dos quarts de quatre. En aquest moment s'obre la porta i una veu anònima crida)

Veu - "Al palio!"

A.- Al pati, ja? No et deixen respirar! Sempre en patid igual: Total hem menjat un plat de carn amb fons rec...!"

SIMPLEX.

Copyright by L'OU COM BALLA.

Genial interpretació...

(Ve de la plana 5)

La teoria del professor Bellique, aplicada a la interpretació de les pintures prehistòriques revolucionàries, diem, La Prehistòria. En efecte, qui no comprèn ara el veritable ús de les coves i el d'aquells munts de pedres curiósament tallades i guilades que han estat trobades en el seu interior? Au! gràcies, al Progrés, i només disposa del paper, el que és més sublim encara, de l'art benemèrit de l'escriptura que li permet expressar els seus puniament més brillants.

SALDÓ PALLÚS.

**ELS QUI VULGUIN FUMAR DE GORRA
QUE ES POSIN TRANQUILS
I ES FACIN RETRATAR PER...
D. FRANCESC DEL ROSAL!**

L'ART I LA MODA

CREACIONS D'HIVERN DEL DANDY DE LA VIA GÒTICA

Vestit de carrer

D'estar per casa

Model especialíssim de tarda

Vestit de nit

LA CIÈNCIA A L'ABAST DE TOTHOM

Genial interpretació de les pintures rupestres

Es deu al professor Georges Rofeques de Massachusetts, i provocarà una verdadera revolució entre els especialistes en Prehistòria: quan es dongui a conèixer oficialment. Avui "L'ou com balla" n'ofereix un text als seus lectors en ocasió d'inaugurar aquesta secció que volen que constitueixi la torre del Progrés i de la Raó.

L'home - diu el professor Rofeques - en el fons sempre ha estat igual: observà totalment per les seves ocupacions; ha disposat de molt poc temps per a fer ús de la seva raó. Els nostres contemporanis mengen, dormen, fan càlculs, viatgen en tramvia, llegir "La Vanguardia", practiquen els esports, opinen, escriuen novel·les, van al cinema, i fan política, i no els resta ni un minut per a pensar. Però l'home pensà - malgrat les exigències de l'horari i el dinamisme de la vida mecanitzada - quan, on?

Heus ací la qüestió, la resposta és: ja la de l'home modern és igual de l'home de les caveres. També el sentia aquell, el jou de les ocupacions absorvents, aquella cosa i aquells focs que calia veïllar i aquell cour-se pelli i rosar pedres i aquell

la por que calia bandonar amb múltiples enginyers i exercicis. Però l'home d'ahir i el d'avui - tan abocats enfora-han trobat en la intimitat de certs recors i ocasió de donar sortida a les seves desitjors i als pensaments més sublims. Recordeu sinó aquestes parets esmaltades o de rajola de València, on el pas - perdó, la grapa dels humans ha quedat pateta en uns minuts i uns idees

- i quines idees i quins nients - sobre l'expressió i intenció dels quals no pot haver-hi dubtes. L'home, que no és sincer ni a soler davant del mirall, ho és brutalment en aquestes llocs als quals ens referim, i si no s'hi mostra més profund és perquè d'allò on no n'hi ha no es pot rajar, que allí bé prou que apunta. Considerem ara l'home primitiu i aquestes produccions seves, les pintures rupestres, que tan barrejament han estat tractades pels incontrafets de la Ciència. Qui gosaria afirmar observant les que reproduïm en les il·lustracions, i a la llum del que dèiem d'ahir,

que responen a necessitats religioses i energètiques? Es comprèn perfectament que aquestes creacions de quell home, tant obrovit per la lluita per la vida com el nostre contemporani, l'home modern, havien d'èsser realitzades en una situació d'intimitat i concentració. Mireu els diòscors, no ens diuen quins eren les obsessions i les aficions de l'home primitiu? Aquestes figures femenines (n°1) dibuixades en les coves i aquestes altres (n°2) còpia d'uns originals que existien sola el monument de l'insigne Pitarro, no ens diuen ben clarament que existia un paral·lel? I quanto les aficions i entusiasmes que els homes primitius manifestaren en aquells indrets - les corcs - vagir la coneguda figura de la cova d'Altamira (n°3) que és l'exponent d'una afició turística proto-històrica; i aquestes banderilles (n°4) i aquesta "cristocada" (n°5) que uns cavernícoles apliquen magistralment a un brau, i aquestes besties (n°7) obsessió d'un possible precursor de Don Pere Balanya, no són altres proves contundents del que dèiem?

(passa a la plana 6, col. III)

Correu... criteu!

Una pluja de cartes encoratjant-nos i oferint-nos en tot para tot ha inundat la redacció; gràcies, moltes gràcies! Ja es fa un carra que avui no contem a tothom.
 P. de L. - Molt bé, és el tema que ens calia, va en el proper número.
 X.X. - No us impacienteu. L'intervista ja es farà. L'interessat també se l'esperava.
 C.B. - Dieu que no parlem de regens qui? i veu que feu parat?
 Intrigalet. - Pacència, home, pacència.
 S.S. - En hui fet tornar vermell. Això no és el Vespità.

DICCIONARI DISCOLÒGIC AUTODIDÀCTIC

PEL DR. LLORO, PROFESSOR DE LA PARLA

B
Balances - Instrument de precisió que utilitza la justícia per a pesar els reus després de partir-los pel mig amb una espasa.

"Batoclin" - Universitat popular on es dona un profund ensenyament d'humanitats i feminitats als homes que volen fer l'idem. Sinònims: Pompeya, Sevilla, Melno, Eoén, etc.

Bomba - Aparall volador que es repartia entre els infants gratuïtament als magatzems sans "Jonba" i als descomranguis a la Plage d'Espanya.

Bulo - Mòster de cent carnes, sense cap ni peus, que es reproduïx amb gran facilitat.

Burilla - Petit embalcall de paper enganxat amb saliva que conté una mica de tabac i gran quantitat de bicils. Antijament se'n trobaven a terra, i la professió de bus cador de burilles constituïa una especialitat ben remunerada. Actualment es calcula que correspon una burilla per cada deu habitants.

C

Cafè - Beguda mítica que bevien els antics déus grecs. Sinònims: melta, nectar, xicòria munda.

Cotilla - Blindatge especial que usen les dones per a protegir-se de les sagetes.

D

Duro - Peça arqueològica que es suposa que servia de moneda. Té un color platejat i un dring característic. - Sopar de durus. En sentit figurat, les anècdotes viscudes pel nostre contemporani Pitarro Sistaca.

E

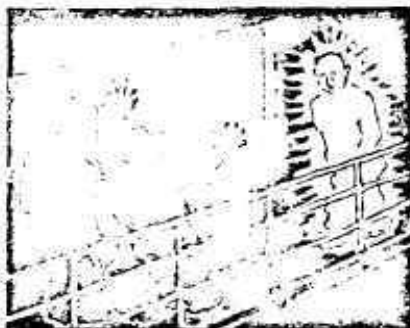
Embut - Figura formada per dos troncs de con que simbolitza la Llei.
Esparclenyas - Vehicle econòmic a propulsió animal.

"Oh Senyor, oh Senyor! ¿ens deia no fa gaire un amic, en què podria matar el temps? Bè, jo, sabeu, no tinc memòria per a estudiar, no em queda res, i per altra banda, llegir tot el dia és molt pesat..." En mig quedar molt pensatiu - així molt impressionable i, i més quan un amic acudeix a demanar-vos un consell, per insignificant que sigui. Vaig quedar preocupat amb el gran pensament de què havia de fer quelcom. Si, si, però... Però, ah!, en la fugada d'aquest món, quan ens trobem sols en mig d'un dubte, sempre ens arriba un raig de llum que ens guia. L'altre dia vaig trobar un amic, que ho és nou i de l'altre, i em convidà a la seva llar. Vaig entrar-hi. Un grup d'amics, que ho són meus; de l'altre amic i de l'altre, estaven, en actitud semi-aburrada, com qui té el presentiment de que, passi el que passi, perquè passarà igualment, assestantes al voltant d'una taula. Demunt de la taula, un dòmino; dominant l'atmosfera de la llar, un fum. De tant en tant desapareixia un sic l'avorriment per un naquit una mica excitat: "Sis blanc, doble, blanc dos, sis-quatre, dòmino." Au, torna a decaure i en comencen un altre. Només es sent una veu: "Si haguéssis tirat el doble-tres, quan t'ho picat amb el peu, no hauríem perdut!" Silenci. Es llavors quan jo mirasto a la taula, observo el joc, em miro els jugadors i... ja està, ja ho tinc!: Amic, amic, ja ga el dòmino! En ell hi trobaris la possibilitat de desenvolupar les teves capacitats: a) Matemàtica - en l'exercici i combinació dels "tantos"; b) Estratègia, en la col·locació d'una fitxa en el moment oportú; c) Psicologia, ja que aprendràs a conèixer l'adversari; d) DIPLOMACIA i aprendràs el sistema de què mentre vas fent la teua, entretens l'enemic amb la seva conversa, i sobretot, sobretot, L'ART DE PASSAR L'ESTONA que és, precisament, allò que em demanaves. I no sols a tu, amic, ho recomano sinó a tots els amics hagués i per haver juguet, juguet al dòmino!, perquè ni ell pot arribar a més ni vosaltres a menys.

ESTIRACORDETES

-Alto aquí! Això és un miracle!
-Ca, home! És un que hauria de prendre dues cullerades de Risfor al dia i per a evitar distraccions s'ha posat l'empelt d'un cap.

DIÀLEGS ESPARTANS

Si Plató hagués viscut en la nostra terra, ens hauria donat els DIÀLEGS SOCRÀTICS en forma de sarriss ("CA D'ACQUÍ")

de la fruqalitat

LLOC DE L'ACCIÓ: Una cella en un ergástul modern. PERSONATGES: Apelles d'Esparraguera i Tals de la Pera.

I

(Dos quarts de vuit del matí. Tals encén un fogó del colch, mestre Apelles, de quatre grapes, busca quelcom per la cella.)

T. - Caríssim, t'he de fer un suggeriment. Cúid et sembla si fèim uns ouets... ah?

A. - Uns ouets ferrats amb una mica de sobressada...

T. - Això mateix, i amb un xic de marjaga.

A. - Vols dir...?

T. - Un dia és un dia, i la nostra revera administració ens ho permet. (A la paelle l'oli comença a fumejar). Cúid li tiro?

A. - Alto aquí! L'oli ha de bullir, primer!

T. - (Uns moments després) Permi ja li tiraria.

A. - Ja hi tornem a éyer? Esperat home, no t'impacientis. Ja vept el que em vas dir l'altre dia!

T. - Sí, convinc en que allò que constitueix l'essència d'un ou ferrat és precisament el seu punt de cocció.

A. - És clar! No mana cuit, però que es fregessi quan l'oli està ben calent (mentre tant s'encén l'oli de la paelle). Ep, que es crema l'ou! Corre que es cala fec; la manta, l'ou; porta la sal, la cullera; dona'm la sobressada, ep, corre, que s'ocndrà la cella! (Per miracle no passa res, i Apelles i Tals poden seure ara dia-ent sengler ou ferrats amb sobressada).

T. - Eh, que et tembo això?

A. - Magnific, noi. Aquest ou és deliciós. I trobo que no val gaire un encert tirant la sobressada quan l'ou ja està gairebé al punt.

T. - Formidable!

A. - No es pot menjar de pressa. Cal comensar degudament el mot de pa i la sucada en l'ou amb la respiració i la cocció de sobressada.

T. - És ou té una gran cosa. Trobo que hem descobert el tipus d'alimentació que ens calia.

A. - En el futur, potser alternar aquest a morzag de cerquillo amb altres en que domini el dot: un dia, una ensalada i broixet amb xocolata, mercedada, nata, lleit; un altre dia, una colofeta d'anyell ben roses...

T. - Amb una copeta de veres.

A. - Evaste, que et creia l'encovin el pensament; et serveixi justament el que volies... (Es sent un toc de corneta) Recompes? Com passa el temps...!

T. - Les nou, ja? No pòt fer mai res, sempre has d'ontar després! Eni hem tirat a les set...

DARTE HORAS

● Ahir a les quatre de la matineda D. Pedro de Lucis va morir felisment el final de la seva novel·la "AS NODO"

● L'expert en costes D. Francesc del Rosal ha llegit del avui la que tenia pendent amb el Dipòmitre Ros. Aquest ha fet les següents declaracions a la premsa: "Es el diu que he guanyat més fàcilment i això quan me vintat que no m'incun costat gaire! Només ha calgut tirar l'ou i au, ja han picat!"

FAVES

A. - I hem menjat un ou ferrat, però què et ferra! Això ja justifica el dia d'avui. Ja ve aprén què em més que no sabia: la importància d'importezar bé.

II

(Dos quarts de dues. Sobre la taula una paelle de llauró amb quatre oues. Apelles acrija un llami de pagó al colch, mestre amb la mà esquerra es protegeix la cara contra possibles explosions. Tals ja a trocat un tal de carrossida.

A. - La ferenç amb tomàtec?

T. - Amb un tomàtec ben madur que he menlat val aquí al costat.

A. - Donc porta el tomàtec que l'ou ja està a punt.

T. - I la cara?

A. - La cara després, quan la setmana estigat ja te. A veure com t'has tallada?

T. - En rodassers ben fins. Així s'ablanix millor i es saturava de tomàtec.

A. - Sí, sobretot que agafi ben bé el quit de la varçina (l'operació s'ha realitzat d'acord amb el pla previst) S'act, quin color?!

T. - Quin aroma!

A. - No es conixerà, eo, després, que t'hi ha cuitat!

Aquesta tarda totem sobrà què hem manjat carn amb tomàtec. Tem la desgracia de que un dia que mangem bé se manachi la tota galoria (s'assenen a taula i se pesen a menjar ve arren. Són dos quarts de tres) Quin carn!

T. - Si agu em vept arajant com em ha costat veure fora d'istores!

A. - No em comprençien. I és que hi ha poca gent que sapiga apreciar com nosaltres les bones manjats.

T. - No et sembla que es un de acasí paquer nostre?

A. - Tant! Jo veu, que potser érem un xic més de ca la Providència en el conuad, però ja que et potien éy indubtable que mereçem un doli mite.

T. - No t'hem pot gaudir d'aquests plats!

A. - Jo abans creia que ja jam forjava les revelacions però durant la temporada que vaig patir gaudim veig tornar més conuad que mai... més coner vadon elot meu pa i de les meves figures.

T. - T'imagines la traicendència política d'un plat de carn amb tomàtec com aquest?

A. - Els que feien capaç d'apreciar-lo no podrien fer més que éy política (S'act) Solament s'esperen les manifestacions i ara, per pestres...?

T. - Una tarongeta i una mica de xirana... eh, què et sembla?

A. - Excelent!

T. - (Amb una taronja a cada mà que se procura omagar sota la taula) Una veu, la crata e l'esquerra?

A. - L'esquerra

T. - (La hi dona). I ara et ferra (En fa dues parts, El que quany a la mure i tirat el tros de vequerria. Pareus e d'itres?)

A. - Paràs.

T. - Has guanyat, son paràs.

A. - Que et sembla que és millor menjar primer, la taronja o el furró?

T. - Home, jo menjaria primer el furró!

A. - Vols dir? Mira que la desor del xirana és molt miller per a cloure el dinar.

T. - Sí, però la taronja sembla que disolgui les grones i et netaja les dents.

(Faço a la plana de col III)